

Recensie de Volkskrant ★★★★★ Let's get louder

Ontregelend én ontroerend tegelijk: in 'Let's Get Louder' laat Stephanie Louwrier zien wat ze waard is

Stephanie Louwriers aanvankelijk vooral onvoorspelbare en lekker ontregelende zoektocht naar haar nieuwe stemgeluid mondt onverwacht uit in een kwetsbare en ontroerende apotheose.

Stephanie Louwrier in de voorstelling 'Let's Get Louder'.Beeld Bart Grietens

Stephanie Louwrier had een knobbel op haar stembanden: ze had zichzelf jarenlang overschreeuwd. Na een operatie moet ze opnieuw ontdekken wat haar stemgeluid is. Die zoektocht verloopt, zacht uitgedrukt, via omtrekkende bewegingen.

Bewapend met stemvormers, autotune en een hele bak aan elektronisch geluid probeert ze zichzelf nu opnieuw te positioneren. De theatermaker kan bogen op een prettig onvoorspelbare en zeer aanstekelijke theatergekte, in een verhaal dat uitsluitend uit vertakkingen bestaat en waarin weinig verschil is tussen de realiteit en haar absurde fantasieën.

Dat is bekend terrein voor Louwrier en haar publiek, en hoewel over de gehele linie vermakelijk en ontregelend, zijn niet alle uitstapjes vreemd, origineel of ongemakkelijk genoeg om bij te dragen aan een groter onbestemd gevoel.

Kwetsbare ontboezemingen

Maar subtiel weeft ze fragmentjes aan kwetsbare ontboezemingen door haar relaas, die je soms pas met terugwerkende kracht als zodanig herkent. Ondertussen sekst ze met Ryan Gosling en twerkt ze op Herman van Veen. En als het even kan knalt ze een lekkere hiphoptrack de zaal in, zoals de potentiële nieuwe zomerhit waarin ze cellulitis tot 'cool' bombardeert.

Het liefst staat ze veilig achter haar *gear*, haar hippe geluidsmengtafel die ze opzichtig trots meenam. Maar gaandeweg komt die apparatuur in opstand: 'Wordt het niet eens tijd wat dieper te gaan, waarom zeg je niet wat je echt wil zeggen?'

Het is de opmaat naar een veel persoonlijker en kwetsbaar deel, waarin Louwrier onderzoekt hoe haar stem überhaupt gevormd is. Haar stemgeluid is een reactie op generaties vrouwen die uit geïnternaliseerde angst hun mond hielden, op haar moeder die haar als kind het mantra meegaf: 'Pas op, wees bang.' Het is ook een reactie op haar eigen twijfel, zelfkritiek en schaamte, over alles wat ze in het leven nog niet bereikt heeft, en misschien ook nooit gaat bereiken.

Teleurstelling

En dan blijkt ook de luchtige opening, waarin ze stellig de verwachtingen van haar publiek naar beneden bijstelde, veel minder vrijblijvend dan gedacht: Louwrier gaat in haar dagelijks leven zelf gebukt onder de teleurstelling van verwachtingen die niet worden ingelost.

Zo wordt *Let's Get Louder* een boeiende deconstructie van wat dat eigenlijk is, je stemgeluid. Louwrier ontdekt dat haar omgeving en haar opvoeding onmiskenbaar doorklinken in haar stem. Ze heeft haar *gear* inmiddels naar het achtertoneel geschoven en staat op de speelvloer met niets of niemand om zich achter te verschuilen: ze is alleen met haar angst, twijfel en gestotter.

Maar in een even ontroerende als opzweepende slotsequentie ondervindt Louwrier dat dat niet klopt, en dat ook rouw, onzekerheid en kwetsbaarheid kunnen verbinden. Stephanie Louwrier heeft een geluid en dat geluid mag gehoord worden. En vooral: ze hoeft het niet alleen te doen, dat zou niemand hoeven.